

[Peter Nielsen.]

ster, idet proportionalskatteprocenten så må forhøjes væsentligt. Man skal ikke forvente socialdemokratiets bistand hertil, selv om selvfølgelig også proportionalgrænsen må være undergivet forandringens lov.

Der er imidlertid nu i alle partier ønske om en skattereform, og det mangler heller ikke på skitser hertil, selv om de er af meget forskelligt indhold. Visse fælles linjer er der dog heldigvis, og det skulle være muligt at komme til en forståelse, blot viljen er til stede. Der er bred enighed om, at beskattningen bør flyttes fra indkomst til forbrug. Der er enighed om, at vore marginalskatter er for høje. Der er enighed om, at vor skattelovgivning må forenkles, og at der skal ryddes op i fradragsjunglen. Der er enighed om, at vi må fastholde og udbygge evneprincippet, og at skatteligningen må være så retfærdig som muligt. Hvorfor kommer vi så ikke i gang? Der er oplæg fra regeringens side, og socialdemokratiet er parat til fordomsfri forhandling. Hvorfor så ikke? Forklaringen er jo nærliggende.

Må jeg tage mit udgangspunkt til denne forklaring i hr. Poul Hartlings tale under en af debatterne i det høje ting, hvor han sammenlignede statsministeren med kong Christian II, der i rådvildhed krydsede frem og tilbage over Lille-Bælt. Se, nu er jeg ikke ondskabsfuld af natur, og jeg skal ikke bore i et åbent sår, men det er dog værd at gøre opmærksom på, at en væsentlig grund til, at vi ikke er kommet længere med en skattereform, er, at venstre har sejlet vandet tyndt mellem de radikale og konservatismen. Christian II sejlede dog kun nogle dage, men her har det jo været en noget længere sejlads, hvor man fortøjede på den ene bred formedelst lidt ejendomsskatter, men så atter lettede og nu er i havn på Fynssiden, måske nærmere betegnet en odenseansk valgkreds. Det vil vel næppe fremme forhandlingerne til efteråret, men det er vel sådan set godt, at der nu skaffes mere klare linjer.

Den ændrede holdning må selvfølgelig

give socialdemokratiet anledning til visse overvejelser; i overmorgen samles folketingsgruppen til drøftelse med vor hovedbestyrelse, og et landsmøde i september vil så tage endelig stilling til vort fortsatte arbejde med en skattereform. Det, der vedtages ved den lejlighed, bliver så socialdemokratiets arbejdsprogram på det skattemæssige område her i folketinget og kun det — og kun det.

Jeg har talt om oppositionens rådvildhed — men skulle du ikke feje lidt for din egen dør, vil måske en eller anden sige. Jo, det skal jeg gerne gøre, men det er jo ikke meget støv, der kan hvirvles op, for der er ikke så meget. Jeg må så desværre skuffe dem, der i frydefuld forventning mener, at nu splittes socialdemokratiet i en såkaldt højrefløj og en såkaldt venstrefløj og man vil komme til at stå over for et på grund af indbyrdes splid svagt og evneløst parti. Ja, det er synd at berøve nogen deres illusioner, men det er også kedeligt at leve i falske håb. Man har nu i flere år kørt med alt dette om splid inden for socialdemokratiet og om lederkriser o. s. v. Jeg synes ellers, man ved socialdemokratiets kongres sidste år fik et så eftertrykkeligt dementi af alt dette, at det er besynderligt, man gider fortsætte. Socialdemokratiet er et demokratisk og vidtfavnende parti. Vi har folk, der bevæger sig på den teoretiske politikks høje tinder. (*Munterhed*). Det har vi altid haft. Det er også gavnligt, at vi holder vor idédebat ved lige. Vi er jo også mange, der arbejder nede i den frugtbare dal med dagens gerning ud fra erkendelsen af, at politik er det muliges kunst. Og så er det jo måske tilstrækkeligt at minde om den gamle skotske vise, hvori det hedder:

„I'll take the highroad, and you'll take the low road, and we'll be in Scotland together.“

Ja, jeg har næsten udelukkende beskæftiget mig med skattespørgsmål, og undskyld, jeg atter vender lidt tilbage hertil, idet det vel er naturligt, at man ved en sådan debat fortrinsvis beskæftiger sig